Daxili çılğınlığın gözəlliyi

Aktyor təbiətinə görə Zərnigar Ağakişiyeva xarakterik obrazlar oynamağa üstünlük verir. O, heç vaxt qəhrəman sevgililəri oynamaq iddiasında olmayıb. Diqqət yetirin, aktrisa Akademik teatra, orta yaşlı xanımı oynamağa dəvət alıb. İkinci rolu, "Şöhrət və ya unudulan adam" (Nazim Hikmət) tamaşasındakı Qadın obrazı da yaş baxımından Zərnigar xanımdan böyükdür. Onun Akademik teatrda üçüncü rolu Aleksandr Vampilovun "Böyük oğul" komediyası əsasında Tofiq Kazımovun quruluş verdiyi "Övlad" tamaşasında Makarskaya obrazı oldu. Tofiq Kazımov tamaşanı qısa müddətə hazırladı və premyera 1974-cü il dekabr ayının 28-də oynanıldı

Teatr 1975-ci il mart ayının 22-də Maksim Qorkinin "Meşşanlar" dramını tamaşaçılara təqdim etdi. Əsərin tərcüməçisi və quruluşçu rejissoru Mehdi Məmmədov idi. Bu tamaşa Mehdi Məmmədovun Akademik teatra qayıdışından sonra dördüncü quruluşu idi. Əvvəl o, Lev Tolstoyun "Canlı meyit", Hüseyn Cavidin "Xəyyam", Səməd Vurğunun "İnsan" dramlarına səhnə quruluşu vermişdi. "İnsan" və bunun ardınca da "Meşşanlar" tamaşası oynanıldı və təəssüflər ki, bunlar əvvəlki iki tamaşa kimi monumental və möhtəşəm, fəlsəfi-romantik vüsətli alınmadı. Bu da bir başqa məsələdir, mövzumuzdan kənar olduğu üçün üzərində dayanmaq fikrim yoxdur.

Zərnigar Ağakişiyeva "Meşşanlar"da da bir növ yaşına uyğun Tatyana rolunda çıxış etdi. Obrazın digər ifaçısı artıq teatr ictima yətində kifayət qədər tanınan və sevilən aktrisa Amaliya Pənaho idi. Bu dəfə onun oyundaşları yeni idi, çünki Mehdi Məmmədov öz aktyorları vardı. Tamaşada çox sanballı aktyorlar oynayırdı. Əsas rolları Həsən Turabov (Nil), Sofiya Bəsirzadə (Akulina İvano na), İsmayıl Osmanlı (Perçixin), Mehdi Məmmədov və Məmməd Şeyxzamanov (Terenti Teterov), Əminə Nağıyeva (Stepanida), Şə qə Məmmədova (Yelena Nikolayevna), Səməndər Rzayev (Bess menov) ifa edirdilər.

Makarskaya və Tatyana rollarında səhnə cazibədarlığı, çevikl ifadəli oyun manerası ilə diqqəti cəlb edən Zərnigar Ağakişiyeva elə həmin il, yəni 1975-ci ildə "Vaqif" mənzum dramının bərpa ta maşasında Xuraman rolunu verdilər. İlk tamaşası 1938-ci il oktya ayının 5-də göstərilmiş tamaşa bərpa edilərək noyabr ayının 15-də teatrsevərlərə təqdim edildi. Zərnigar Ağakişiyeva öz Xuramanını Vaqiflə oynadı: İsmayıl Dağıstanlı və Səməndər Rzayev.

Qısa bir müddətdə, yəni Akademik Milli Dram Teatrına (başq sözlə, böyük səhnəyə) gəldiyi təxminən il yarımda Zərnigar Ağak şiyeva həm yaş, həm xarakter, həm milliyyət, həm sosial təbəq həm zaman-məkan xronotopu baxımından fərqli personajlarda ç xış edib. "Çıxış edib" əslində ümumi sözdür, aktrisa həmin rollard yüksək sənətkarlıq nümunəsi sərgiləyib. O, Leyla xanımla Amaliy xanımın yüksək bədii ifadə vasitələri, güclü aktyor ifası, lirik-emo sional və dramatik-psixoloji dəyərlərlə möhür vurduqları Fəxrənd və Kəmalə rollarını yeni səpkidə, maraqlı oyun üslubunda tamaşa çılara sevdirə bildi.

Bax, budur Zərnigar xanımın qısa müddətdə yiyələndiyi pe şəkarlıq vərdişləri!

Bax, budur Zərnigar xanımın bir aktrisa kimi cəsarəti, öz gü cünə, istedadına inamı!

Bax, budur Zərnigar xanımın səhnə məlahətinin cazibədarlı ğı, emosionallığı, dramatizmi, psixoloji dözümünün potensialı

Bax, budur Zərnigar xanımın səhnəyə olan məhəbbəti nin güclü istedada, coşqun enerjiyə, hərarətli sənət sevgisinə əsaslanan reallığı!

C.Cabbarlı. "Sevil".
Zərnigar Ağakişiyeva – Dilbər

Zərnigar Ağakişiyeva dəfələrlə etiraf edib ki, o, bir aktrisa kimi mürəkkəb xarakterli, mənfili-müsbətli, insani münasibətləri təzadlı olan, intriqaya, ziddiyyətlər yaratmağa meyil göstərən dramatik personajları oynamağa üstünlük verir. Çünki aktrisaya tipik səciyyələrdən istifadə edərək, real ictimai-sosial, məişət personajlarını canlandırmaq yaradıcılığının sirlərini, daxili aktyorluq imkanlarını büruzə vermək daha əlverişlidir. Bir anlığa onun televiziya tamaşalarında ifa etdiyi Mirandalina ("Mehmanxana sahibəsi", Karlo Qoldoni), Qaynana ("Kökdən düşmüş pianino", Mövlud Süleymanlı), Akademik teatrda oynadığı Pəri xanım ("Lənəkəran xanının vəziri", Mirzə Fətəli Axundzadə), Seliya Piçem ("Üç quruşluq opera", Bertold Brext və Kurt Vayl), Amaliya ("Yad adam", Leonqard Frank) rollarını xatırlamaq kifayətdir ki, söylədiyim fikirlərin həqiqiliyi bir daha təsdiqlənsin.

Ancaq və di gəl ki, aktrisa eyni zamanda lirik ana obrazlarını xüsusi şövqlə, xüsusi sənət yanğısıyla, xüsusi səmimiyyət lətafətilə, xüsusi kövrək lirizmlə, xüsusi həzinliklə oynayır. Bu baxımdan Anarın "Ötən ilin son gecəsi" lirik-psixoloji dramının televiziya tamaşasında ifa etdiyi Həmidə obrazı Zərnigar xanımın yaradıcılığında parlaq sənət qələbəsi kimi dəyərlidir. Kövrək lirizmlə, həzin dramatizmlə cilalanımış obrazlar içərisində İlyas Əfəndiyevin "Sarıköynəklə Valehin nağılı" və Altay Məmmədovun "Kişilər" televiziya tamaşalarında, Cəmil Əlibəyovun "Gülüstanda qətl" səhnə əsərində Ceyran, Rəxşəndə və Bəyim nənə surətlərinin bədii cazibə gücü, emosional-psixoloji dolğunluğu daha artıqdır.

Zərnigar Ağakişiyevanın elə obrazları var ki, hadisələrin psixoloji gedişatına uyğun olaraq dramatizmdən lirizmə, lirizmdən kövrək psixologizmə keçidlər gözlənilməz vəziyyətlərdə baş verir. Obrazın daxili ritminin dəyişməsi birbaşa hadisələrin mahiyyəti ilə əlaqələndirilir. "Dantenin yubileyi" bədii televiziya filmindəki Xədicə rolunda aktrisa öz obrazının hərəkət dinamikasını və psixoloji sürət-ritmini bir neçə dəfə dəyişməli olur. Həmin dəyişmədə Xədicənin insani duyğularının yeni-yeni cəhətləri açıldıqca tamaşaçılar aktrisanın ifadə palitrasının rəngarəngliyinə heyran qalırlar. Bir də ki, Zərnigar

C.Cabbarlı. "Sevil"

xanımın həssas musiqi duyumu belə dəyişmələrdə aktrisanın pauzaları hərarətli baxışlarla oynamasına imkan açır. Əsası isə odur ki, aktrisa bu imkandan yüksək səviyyədə barına bilir.

Sənətkarın yaradıcılığının daha maraqlı bir tərəfini yada salaq.

Vaqif Mustafayev qəribə yaradıcılıq üslubu olan, qroteskdən, sosial satiradan, qarışıq janrlardan (sürrealizm, postmodernizm, avanqardizm, neorealizm və sair) cəsarətlə və yüksək peşəkarlıqla istifadə etməyi bacaran rejissordur. O, milli kinomuza bir sıra təzə mövzular və yeni rejissor dəst-xətti gətirib. Eyni zamanda çəkdiyi filmlərdə Vaqif Mustafayevin əsasən öz aktyorları var: Yaşar Nuriyev, Səidə Quliyeva, Əjdər Həmidov, Arif Qasımov... və Zərnigar Ağakişiyeva. Onun çəkdiyi "Yaramaz" (Qayınana), "Fransız" (Zərnigar), "Hər şey yaxşılığa doğru" (Ana) filmlərində Zərnigar Ağakişiyevanın həm hərəkət plastikasının, həm sifət ifadələrinin, həm də daxili imkanlarının tamamilə yeni keyfiyyətləri özünü büruzə verdi. Üç obrazın üçündə də Zərnigar xanımın sözü azdır. Lakin aktrisa pauzalarla göstərilən hərəkətlərlə və iri planda ekranda görünən baxışları, bir də məzəli yerişi və qaçışı ilə ("Fransız"da qapının zəngi çalınanda açmağa yüyürməsi) qəribə tip-xarakterlər təqdim edə bilib.

Sözümün canı ondadır ki, Zərnigar Ağakişiyevanın potensial yaradıcılıq imkanlarının hələ açılmamış qatları çoxdur. Bunların dönədönə şahidi olmağımız üçün aktrisanın televiziyada, kinoda və ən əsası teatrda təzə rejissor üslubu ilə yaradıcılıq axtarışlarına qatlanması lazımdır. Hansısa rejissor belə bir qatlaşmaya imkan açarsa, onda heyranları Zərnigar xanımı yenə də gözlənilməz ampluada görə bilərlər.

Aktrisa hərdən hissiyyata qapılır və özünün potensial yaradıcılıq imkanlarını obyektiv dəyərləndirə bilmir. Bax, elə bu xasiyyətinə görə də bir müddət böyük səhnədən uzaqlaşıb.

Ancaq mən Zərnigar xanımın yaradıcılığına ehtiram və inamla yanaşan teatra bağlı bir adam kimi həmişə, bütün vəziyyətlərdə aktrisaya inanmışam. İnandıqca da istəmişəm ki, onun bu sözlə özünün yaradıcılıq yoluna həmişə işıq saçsın: "İnsan yaşadıqca a zularını daha tez reallaşdırmağa can atır".

* * *

Zərnigar Ağakişiyeva səhnədə oyundaşlarla həssaslıqla davra maqda son dərəcə ehtiyatlı və diqqətlidir. Oynadığı obrazın xarakt bütövlüyünə zəmin hazırlayan hərəkət plastikasını dəqiq müəyyən ləşdirir və onu sonadək inkişaf prosesində verir. Eyni zamanda h aktyorun səhnədəki sürət-ritminin, plastikasının ahənginə uyğu səmimi əlaqə-ünsiyyət yaradır. Zərnigar xanım məşhur aktyorlar səhnədə bütün vəziyyətlərdə həssas ünsiyyət qura bilib. Özü də t maşanın janrından, mövzunun ictimai-sosial mahiyyətindən, oyna dığı obrazın böyük-kiçikliyindən asılı olmayaraq.

Bir məsələni də xüsusi vurğuyla qeyd edim ki, Zərnigar Ağakiş yeva rejissorların üslublarını, dəst-xətlərini həssaslıqla tuta və o larla tamaşa üzərində işləmə prinsiplərini dəqiq, anlaşıqlı qavra bilib. Akademik Milli Dram Teatrının yaradıcılıq üslubu, poetika gös təriciləri ümumən bir prinsipə əsaslanır. Lakin hər rejissorun özü nün fərdi üslubları və bu üslubu xarakterizə edən ifadə vasitələ pyesi tamaşaya çevirmək səriştəsi var.

Mehdi Məmmədovun fəlsəfi-romantik dərinliyə, Əl əsg Şərifovun monumental realizmə, Tofiq Kazımovun rea list-psixoloji lirizmin dinamizminə, Əşrəf Quliyevin ma şət realizminin qabarıqlığına, Mərahim Fərzəlibəyovun maqsədyönlü janr qarışıqlığına, Vaqif İbrahimoğlunun çoxqatlı satirik ironiyasına, Bəhram Osmanovun sə realizminə əsaslanan tamaşalarda Zərnigar xanım ya radıcı sənətkar kimi sərbəst olub, bütün mərhələlərd peşəkarlığına xələl gətirməməyə çalışıb.

Qənaətlərim oxucular üçün də aydın olsun deyə, üstəlik rolların, rejissor üslublarının, janr müxtəlifliyinin, mövzu bənzərsizliyinin fərqini bir daha xatırlamaları üçün müəyyən misallar çəkmək istəyirəm. Yəni, aktrisanın adları çəkilən rejissorların quruluşlarında oynadığı rolların bir neçəsini göstərəcəm.

Mehdi Məmmədovun quruluşunda Maksim Qorkinin "Meşşanlar" dramında Tatyana rolu.

Ələsgər Şərifovun quruluşunda Nikolay Poqodinin "Kreml saatı" dramında Zabelina rolu.

Tofiq Kazımovun quruluşunda Aleksandr Vampilovun "Övlad" komediyasında Makarskaya, Əkrəm Əylislinin "Yastı təpə" dramında Reyhan, Anatoli Safronovun "Daşqın" əsərində Olqa Semyonovna rolları.

Əşrəf Quliyevin quruluşunda Aleksandr Ostrovskinin "Müdriklər"ində Mamayeva rolu.

Ağakişi Kazımovun quruluşunda Bəxtiyar Vahabzadənin "Dar ağacı" faciəsində Ana, Cəmil Əlibəyovun "Gülüstanda qətl" dramında Bəyim nənə rolları.

Lütfi Məmmədbəyovun qurluşunda Nahid Hacızadənin "Məhəbbət yaşadır" psixoloji dramında Nilufər, Süleyman Sani Axundovun "Eşq və intiqam" faciəsində Yasəmən rolları.

Alman rejissoru Karl Georq Kayzerin quruluşunda Bertolt Brext və Kurt Vaylın "Üç quruşluq opera"sında Seliya Piçem rolu.

Fuad və Zəminə Hacıyevlərin quruluşunda Cəfər Cabbarlının "Sevil"ində Dilbər rolu.

Hüseynağa Atakişiyevin quruluşunda Vaqif Səmədoğlunun "Yayda qartopu oyunu" dramında Adilə xanım rolu.

Mərahim Fərzəlibəyovun quruluşunda Qarsia Lorkanın "Dişi canavar" pyesində Bernardo, Anarın "Təhminə və Zaur" psixoloji dramında Zivər, Cəlil Məmmədquluzadənin "Ölülər" tragikomediyasında Kərbəlayı Fatmanisə, Mirzə İbrahimovun "Közərən ocaqlar"ında Maral xanım rolları.

Vaqif İbrahimoğlunun quruluşunda Mirzə Fətəli Axundzadənin "Lənkəran xanının vəziri" komediyasında Pəri xanım rolu.

Oruc Qurbanovun quruluşunda Leonqard Frankın "Yad adam" dramında Amaliya rolu.

Bəhram Osmanovun quruluşunda Seyran Səxavətin "Qızıl teşt" dramında Qəbula gələn qadın, Nazim Hikmətin "Kəllə" əsərində Qadın rolları.

Əsgər Əsgərovun quruluşunda Alber Kamyunun "Ağlasığmaz qətl" faciəsində Ana, Aqata Kristinin "Tələ" dramında Missis Boyl rolları.

Mehriban Ələkbərzadənin quruluşunda Elçinin "Poçt şöbəsində x al" dramında Qadın rolu.

Aktrisa kinoda və televiziya tamaşalarında da üslub baxımından f qli rejissorlarla işləyib. Bu sırada kinorejissorlar Rasim Ocaqov , Eldar Quliyevin, Gülbəniz Əzimzadənin, Teymur Bəkirzadənin, V qif Mustafazadənin, Fikrət Əliyevin, Ayaz Salayevin, Hüseyn Mehd evin, telerejissorlardan Ramiz Həsənoğlunun, Tariyel Vəliyevin, L tfi Məmmədbəyovun, Kərim Kərimovun, Ədalət Ziyadxanovun adl rını çəkə bilərik. Onlarla birgə yaradıcılıq prosesində Zərnigar Ağak şiyeva fərdi aktyorluq estetikasına əsaslanaraq, ümumən filmin və ya teletamaşanın estetik ruhunun bütövlüyünə çalışıb.

Daxilən zəngindir, mütaliəni sevir. Bəlkə də elə buna görə o, hadisələrin baş verdiyi dövrdən, zamandan, məkandan asılı olmayaraq, cəmiyyətin elit, orta, kəndli və sadə şəhər adamları təbəqəsinə məxsus fransız, italyan, rus, alman, ispan... qadın obrazlarını şövqlə və məhəbbətlə, ifadəli və təravətli koloritlə oynayır. Hadisələrin baş verdiyi dövrün bütün təbəqələrdəki davranış qaydalarını öyrənir, ədəb-ərkan ölçülərini, geyim koloritini canında-qanında duyur, mənimsəyir və sonra bütün bunları ifadəli şəkildə, yaradıcılıq coşqunluğu ilə obrazın ətə-cana gəlməsinə sərf edir.

Zərnigar xanımın heç bir obrazında (sakit, çılğın, sadəlövh, ehtiraslı, haray-qışqırıqçı, həyasız, lirik, psixoloji, dramatik, faci xarakterli olsun, fərqi yoxdur) sünilik, kino-teatr dili ilə desəm, falş (yad intonasiya) hiss olunmur. Tamaşaçı onun oynadığı personaja nifrət edə, gülə, yazığı gələ, hiddətlənə, heyrətlənə, yaxud onu sevə, ehtiram bəsləyə bilər... Əsası odur ki, bütün məqamlarda tamaşaçı aktrisanın sənətkarlığına rəğbətlə yanaşır, ifasının heyrətamiz çalarlarını hiss edir, onun səmimi, sənətkarlıqla yoğurulmuş oyunundan məmnunluq duyur.

B.Brext
Y.Nuriyev – Conatan Piçem.
Z.Ağakişiyeva – Seliya Piçem

Aktrisa komik səciyyəli obrazların ifasında istedadının əsas gücünü və coşqun daxili enerjisini personajın yumor ahənginin mahiyyətini, zərif həyəcan, emosional zəriflik çalarları ilə reallaşdırır. Aktrisa həm Avropa karnaval estetikasının prinsiplərini, həm də milli oyun-tamaşa elementlərini (məsxərə, məzhəkə, hoqqa, lağ, şəbədə, kinayə və sair), qaravəlli poetikasını mənimsəmiş sənətkardır. Hər tamaşanın mövzusuna, janr ruhuna, məkan-zaman xronotopuna uyğun olaraq sadaladığım cəhətlərdən istifadə edən Zərnigar xanım səhnədə yumor hissini, satira meyarını, məsxərə ölçüsünü heç vaxt itirmir.

Qarsia Lorka. "Dişi canavar"
Z.Ağakişiyeva – Bernarda

Rolun taleyini öz içindən keçirtməklə, qəlbinə, ruhuna doğmalaşdırmaqla sanki tamaşaçıların duyğu və düşüncələrini də həmin ovqata kökləyir. Aktrisa əslində obrazı olduğu və özünün dərk etdiyi tərzdə təqdim etməklə onun xarakterinə "açıq" münasibət bildirmir. Bununla da süni publisistikanın qarşısına qətiyyətlə sədd çəkir və təcrübəli səhnə xadimi kimi tamaşaçılara xarakter - mürəkkəb səciyyəli, mənfili-müsbətli insan obrazı təqdim edir. Zərnigar xanım obrazı, necə deyərlər, öz içindən keçirməklə özü də hadisələrin baş verdiyi zamanın və məkanın içindən keçib səhnəyə çıxır. Bununla da öz səhnə obrazının reallığına möhkəm təməl hazırlayır.

Zərnigar Ağakişiyeva yaradıcılıq ruhuna və fərdi üslub keyfiyyətlərinə görə realist aktyor məktəbinin estetik səciyyələrinə və poetika xüsusiyyətlərinə daha yaxındır. Karnaval estetikalı şən komediya rollarını və tipik cəhətləri ilə diqqəti çəkən dramatik rollarda daha şövqlə oynayır. Daxili ehtirasını və psixoloji tapıntılarını ifa etdiyi obrazın səhnə təfsirinə uyğun tərzdə məharətlə nizamlaya bilir.

Həyatda sakit təbiətli, az danışıb qulaq asmağa üstünlük verən insandır. Hətta bu xarakteri bəzən onu tanımayanlarda aktrisa barədə yanlış təəssürat oyadır. Lakin Zərnigar xanım səhnədə çox diqqətlidir, oyundaşları ilə asanlıqla isti ünsiyyət qurur. Çəkiliş meydançasında, məkandan asılı olmayaraq, kamera qarşısında çox həssasdır. Obyektivi dərindən duyur və buna görə də oynadığı obrazın iri planda da lentə alınmasında rejissorları əziyyətə salmır. Ümumi, orta və iri planların çəkilişlərində hərəkət plastikasına qəribə möhtəşəmlik verir, etdiyi bütün hərəkətlər psixoloji məntiqə əsaslanır, personajın iç dünaysının gizli çalarlarını qabarıq verməyə əsaslanır.

Xarakterindən asılı olmayaraq, oynadığı personajın bədii səciyyələrinə ehtiramla yanaşır və buna görə də onun səhnə görünüşünü səlist, dürüst, mənalı təqdim etməkdə çətinliklə üzləşsə də, yanılmır, səhvə yol vermir. Aktrisa hadisələrin baş verdiyi zamanı öz daxilində yaşatmaqla obraza çağdaşlıq ruhu aşılayır, dövrün koloritli ictimai-sosial ovqatını, fəlsəfi-psixoloji, etik-estetik, mənəvi-əxlaqi dəyərlərini hissiyyatın zərifliyi ilə qəhrəmanının varlığına hopdurur.

* * *

Zərnigar Ağakişiyevanın çəkildiyi əsas filmlər: "Mezozoy əhvalatı" (Satıcı), "Dantenin yubileyi" (Xədicə), "Yol əhvalatı" (Ədilə), "Köhnə bərə" (Eldarın anası), "Qəm pəncərəsi" (Şərəf), "Özgə ömür" (Səkinə xanım), "Yaramaz" (Qayınana), "Fransız" (Zərnigar), "Təhminə" (Zivər), "Qara volqa" (Salomonovna), "Yarasa" (Qadın), "Hər şey yaxşılığa doğru" (Ana), "Özgə vaxt" (Tibb bacısı), "Nə gözəldir bu dünya" (Həkim), "Yuxu" (Xurşud xanım).

Teatrla müqayisədə film çəkməyin, kino sənətinin öz estetikası, öz ifa prinsipləri var. Teatrda tamaşaçı hansısa hadisəni əvvəldən axıradək izləyir, düyün nöqtəsinin başlanğıcını, konfliktin inkişaf xəttini, intriqanın zirvə nöqtəsini, dramaturji düyünlərin açılmasını və nəhayət finalı ardıcıllıqla izləyir. Aktyorlar həmişə, onuncu... yüzüncü... mininci... dəfə də tamaşanı eyni ardıcıllıqla oynayırlar. Kinoda isə bəzən final əvvəldə, başlanğıc ortada, dramatik intriqa səhnələri axırda çəkilir. Yaxud, qəhrəmanın ölümü çəkiliş günündə havanın durumu, digər yaradıcılıq və texniki məsələləri ilə bağlı əvvəldə, onun digər epizodları sonra lentə alına bilər. Bu, kinonun yazılmamış qanunudur. Ona görə də kinoya çəkilən sənətkar mütləq obrazı tam mənimsəməli, onun psixoloji dinamikasını dürüst müəyyənləşdirməlidir ki, çəkilişlər ayrı-ayrı vaxtlarda olsa da, tamaşaçı filmə baxanda personajın dramaturji inkişaf xəttində qırıqlıq, uyarsızlıq, rabitəsizlik hiss etməsin.

Belə çətinliklərə və sənət özünəməxsusluqlarına baxmayaraq, Zərnigar Ağakişiyeva heç vaxt ekranda (eləcə də səhnədə) təsadüfi nailiyyət qazanmayıb. Onun uğurlu və yaxud nisbətən zəif ekran personajları əsl sənətkarlıq axtarışlarının bədii məhsuludur. Təbii ki, bu qalereyada parlaq və boz rənglər, isti və soyuq çalarlar, çılğın və süst emosiyalar, ləng və çevik hərəkət plastikası paralel cazibədarlıqdadır.

İlham Rəhimli

A.Vampilov. "Övlad"
Z.Ağakişiyeva – Makarskaya
R.Məlikov – Busigin

B.Brext. "Üç quruşluq opera"
Z.Ağakişiyeva – Seliya Piçem